

Катерина Єгорушкіна

**Письменниця, казкотерапевтка,
тренерка з розвитку креативності**

Авторка чотирнадцяти виданих книг і багатьох видань у співпраці з іншими авторами. Її тексти входять до шкільних підручників. Книжки Катерини неодноразово отримувати відзнаки, а діяльність відзначалася преміями. Авторка іноваційного проекту «Казки про корпоративні цінності».

Спікерка міжнародної конференції TEDx із доповіддю «Казки та цінності майбутнього».

Наші стіни

Спека. Київське море й липи цвітуть попри початок літа. Скошена трава вже давно висохла й тепер подібна на голки, розсіпані поміж тріщин у ґрунті. Від дрібних водоростей вода коло берега стає салатом – як паперянка з кавою, яку Зоя поставила на парапет.

Рішення винайняти квартиру було правильним. Навіть так: єдино правильним. У цьому чарівному містечку, подалі від родичів та їх безкінечних вказівок. Як годувати двійнят, привчати до дурників, купати лише в гарячій воді й ліпити котлети, котлети, котлети.

– Котлет забагато не буває, – любив повторювати свекор.

Щойно двійнята засинали й Зоя бралася до книжки, у чоловікових батьків з'являлося безліч ідей: піди на базар і купи м'яса, звари суп, назбирай груш. Зоя ненавидить м'ясо – вона вегетаріанка. Та це нікого не обходить. Вона – функція. Вона – обов'язок.

– А що ж ти хотіла? Народила дітей і тепер будь як усі, – казала свекруха.

Хто такі ті загадкові “усі”? Жінки чи чоловіки? Вони роблять тільки те, що від них вимагають?

А якщо ті, хто вимагають, помиляються?

А якщо вони рівнялися на попередніх “усіх” і втратили себе?

Щоб загоїти свій біль, їм потрібно одне: нікому не дозволити бути собою.

Будь-яку спробу обізвати егоїзмом.

Навчити не чути власних потреб, не розуміти їх, догоджати іншим.

Не наповнюватися читанням, стоянням на голові чи плаванням у ванній.

Не тратити гроші на вистави, кав'ярні чи мандри. Жити з батьками, заощаджувати на власне житло, мовчати, терпіти й ліпити котлети.

Зоя увімкнула електром'ясорубку.

– Вжи-вжи... – один за одним машина поглинала шматки м'яса й випльовувала в миску фарш, довкола якого утворювалася червона калюжа. Звична справа, яку роблять мільйони жінок. Навіть без резинових рукавичок і фартуха з цупкої тканини, який Зоя натягла аж до шиї.

Усе перемелено. Лишилося додати яєць, солі, обкатати в борошні і просто посмажити.

Зоя відчула, як до горла підступила нудота.

Ні. Баста. Цього більше не буде. Жодної котлети!

Зоя скинула фартух, викинула у смітник рукавички, ретельно вимила руки й піднялася сходами. Олег сказав, що спуститься, як скінчить роботу. А може, знову засів за комп'ютерну гру? Зоя зайшла без попередження. Врешті-решт уже дев'ята вечора і всі наради давно скінчилися.

– Слухай, котлет не буде, – мовила вона, щільно зачинивши за собою двері.

– Без проблем...

– Ні, проблема є. Наша сім'я – то окрема держава. І в цієї держави мусять бути кордони.

– Кохана, ти про що? – Олег ніби випірнув зі свого компа, лишивши недописаним рядок коду.

– Твої батьки намагаються контролювати кожен наш крок: коли ми встаємо, чим займаємося, як виховуємо наших дітей... Вони порушують межі нашої сім'ї. Це називається агресією.

– Ну, не знаю... Я вже звик. Таке в них виховання: думають, що мають усіма керувати.

– Ага, – зітхнула Зоя. – Те керування має іншу сторону медалі: залежність та інфантильність.

– І що ти пропонуєш?

– Нам потрібне окреме житло. Свої стіни. Розумієш?

– Слухай, я починаю сердитися! Хіба не бачиш, що я працюю над цим питанням? Ще півроку і зробимо перший внесок, візьмемо кредит від забудовника. Ти ж знаєш наш план!

– Так, я знаю наш план. І хочу тобі допомогти.

– Як? Своєю дисертацією ти багато не заробиш, – Олег випалив слова, які часто повторювала свекруха.

У Зої в очах забриніли сльози, готові вирватися за межі вій і затопити цю клятву «тюрму народів», де бути собою – найбільший злочин. Де купа сил витрачається на те, щоб пам'ятати хто ти, щоб цінувати свої «нежіночі» досягнення, щоб урешті-решт зберегти любов...

Олег підвівся з крісла й підійшов до Зої.

– Вибач, я не хотів тебе образити.

– Я знаю.

– Дозволь тебе обійняти...

Зоя кивнула. Вона притулила щоку до його футболки й лишила мокру пляму: маленьке солоне озеро.

– Ще раз вибач, – зітхнув Олег. – Я відчув тиск і не впорався. У мені лунав батьків голос: будь мужиком, купи квартиру, щоб жінка як за кам'яною стіною...

– Ти не мусиш бути моїми стінами.

– А ти не мусиш терпіти стосунки, у яких тобі погано.

Зоя видихнула.

– Я б хотіла, щоб і діти, і житло були нашою спільною відповідальністю.

– Чесно кажучи, я боявся, що не впораюся з дітьми... Тому тікав у роботу й хотів, щоб батьки були на підстраховці.

– Розумію, – Зоя взяла чоловіка за руку. – Та тепер ми самі – батьки. І в цій спільній відповідальності є багато можливостей вирости. А щодо роботи у мене є ідеї...

Вітрильник обминув маяк і попрямував за вітром. Мартини пірнали у воду, вишукуючи рибу, й голосно сварилися з качками. Літо потроху достигало й пахло вареною кукурудзою. У візочку завовтузились двійнята – дівчинка і хлопчик. Прокинулись і зачудовано роззиралися довкруг: як з пагорба спускаються кози з пастухом, як полетіла в небо жовта повітряна кулька, як тато взуває ролики.

Юхууу! Оце так швидкість!

– Тримайтеся, малюки. Сьогодні тато-день! – вигукнув Олег, перетворивши візок на супер-швидкісну ракету.

Катерина Єгорушкіна «Наші стіни»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**

<http://facetoface.50vidsotkiv.org.ua>